

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117607984/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

dene flyve over Himlen som gyldne Rids af en usynlig Punktergriffel.

Og hun vidste, at hinsides Horisonten ude paa Havet flød der Snækker som store Vandfugle med spilede Vinger over Fladen, og at disse Snækker kunde føre til Kongestaden, hvor Borg laa bag Borg og Taarn knejsede over Taarn til en straalende By, hvor Menneskene vrimlede, hvor Instrumenterne klang Natten ihjel og Lysene fordrev Mørket og Damer og Herrer gantedes i et slynget Elskovsvirvar. Og hun vidste, at langt imod Syd skinnede hvide Telte med brogede Vimpler og Bannere, og der samledes Rigets vaabenføre Mænd til klirrende Slaglinier, som skød sig frem mod fjendtlige Staalmaure og brødes og brast under Sværds slag og Skud, der for frem som Ildkugler i vældige Buer og pløjede op i det levende Menneskehav. . . . Og naar hun anspændt lyttede, var det som Vinden kunde bære til hende milefjern Lyd af Vaaben og Raab.

Men naar hun i de mørke Efteraarsaftener stirrede ud fra sin Gaard, strittede de høje Popler derude som truende Galger, Krager og Ravne baskede derom med hæse Skrig, og et enkelt Lys piblede frem fra en jordkliniket Hytte hinsides Graven. Da paakom der hende et

usigeligt Tungsind for dette lille Lys, der blafrende kæmpede inde i det lave usle Rum med et Par bange Menneskesjæle omkring sig, medens Mørket laa udenfor og ovenfor og truede med at begrave det lille Lysskær under sine milehøje Skyggeblokke.

Hvor var Menneskelivet svagt og forsvindende som dette lille Lyskorn i en Ørken af Mulm. Hvor let kunde det ikke trille ned i Mørkets bundløse Dyb og blive borte — i Graven — ja i Graven sluktes de smaa kummerlige Gnister, medens Universets uendelige Hav af Mulm skyllede frem fra alle Sider. . .

Og kun med knugende Angst vovede Gros Tanke i Natten at flagre til den gitrede Kirkerude, bag hvilken hendes Fader smulrede under sit Kistelaag, som aldrig nogen Haand skulde løfte.

I disse Øjeblikke trængte hun til Sølv, til den stærke Vilje, hvorfra Lyset vældede frem, og som ved sin klare Tale kunne faa Livet til at skinne, Blodet til at rulle som levende Sølv-aarer i en Fjældskakt, — som kunde faa Hjertet til at attraa, handle, lægge Planer, der kun ventede paa Morgen, den usvigeligt sikre Morgen, for at blive til Virkelighed.

Efter Sølv længtes hun, naar hun laa